

Jimmie Åkesson: Tal på landsdagarna 2009

Talare

Jimmie Åkesson
Partiledare

Datum

16 oktober 2009

Plats

Ljungbyhed

Partivänner, det är nästan ett och ett halvt år sedan vi samlades såhär senast. Då hette det Riksårsmöte, vi var i Karlstad och det var vår. Nu håller vi de första Landsdagarna i partiets historia, vi är på hemmaplan, i Skåne, och det är definitivt inte vår i luften. Man får väl säga att sensommaren och hösten har varit bra för oss, på flera sätt. Inte minst har vi kunnat se hur vi ytterligare höjt oss i opinionsmätningarna - nytt rekord alldeles nyligen med 5,9 procent - och vi har utnämnts till riksdagens vågmästare i flera av dessa mätningar. Det är precis den situation vi har hoppats på, och som vi behöver efter valet för att få genomslag för vår politik. Nu, partivänner, är vi på god väg att nå dit - och då har valrörelsen ännu inte ens satt igång. I höst har vi också gått igenom ett kyrkoval, där vi ytterligare stärkte våra positioner i kyrkans beslutande församlingar. Kyrkovalet gav oss det besked vi ville ha, att vi fortfarande befinner oss i tillväxt - samma besked som vi fick i samband med EU-valet i våras. Vi går framåt, och även om det inte går i någon rasande fart så går det i alla fall tillräckligt fort för att de andra partierna ska känna sig tvingade att förhålla sig till oss. Vi har hela tiden varit tydliga med, att om det går som vi hoppas och tror i valet, så är det vår ambition att få största möjliga genomslag för vår politik i våra profilfrågor. Det innebär att vi inte kommer att sätta oss i knät på vare sig de borgerliga eller de röda, men vi är beredda att samtala och förhandla med alla partier. Vi ska ha någonting tillbaka, och får vi ingenting tillbaka så är vi beredda att gå i total opposition. Vi räds inte ett eventuellt nyval! Nu har jag förvisso vid något tillfälle sagt, att vi inte aktivt kommer att medverka till att Mona Sahlin blir Sveriges statsminister. Det uttalandet har tolkats som att vi avfärdar Socialdemokraterna som möjlig samarbetspartner efter valet. Det är en felaktig tolkning. Jag vill vara tydlig med det, att det enda intressanta för oss är att vi får genomslag för vår politik, inte vem som för politiken. Vi är, som jag sa, beredda att samtala och samarbeta med alla partier, under förutsättning att vi, och inte minst våra väljare, får någonting tillbaka. Mona Sahlin är inte Socialdemokraterna och hon är knappast det enda alternativet för statsministerposten. Det är ju faktiskt till och med så att

undersökningar har visat att inte ens Socialdemokraternas egna väljare verkar vilja ha henne som statsminister... Löftet att inte aktivt medverka till att Mona Sahlin blir Sveriges statsminister ska inte tolkas som något annat än just det. Men det är ett löfte - vare sig jag eller någon annan sverigedemokrat kommer aktivt att medverka till att Mona Sahlin blir Sveriges statsminister efter valet nästa höst. Ytterst är det här, menar jag, en fråga om ansvarstagande. Jag är tydlig med att jag är beredd att samtala och förhandla med de andra partierna om det blir så att vi hamnar som tungan på vågen i riksdagen. Jag är beredd att ta ansvar. Om de andra sedan vägrar prata med oss, så är det deras ansvar. Då är det de - inte vi - som skapar problem och parlamentarisk oreda. Sen kommer naturligtvis vi och våra väljare att få skulden för det, så blir det förstås, men vi kommer inte att ha något att skämmas för i det avseendet. Partivänner, det är mindre än ett år kvar till valet och det märks att temperaturen höjs successivt. Den här helgen blir ett avstamp för oss, ett viktigt tillfälle att mötas, prata strategi och politik och inte minst att fatta viktiga beslut. Samtidigt är det så, att det kanske allra viktigaste beslutet inför nästa höst, valmanifestet - vårt kontrakt med väljarna - jobbas det med parallellt. Partistyrelsen har tillsatt tolv sakpolitiska utskott som jobbar med olika politikområden och som inom några månader ska utmyнна i ett förslag till valmanifest som ni i egenskap av ombud kommer att få möjlighet att ta ställning till. Det blir i samband med valkonferensen om ungefär ett halvår. Jag har väl egentligen sedan den här mandatperioden startade tjuvat om behovet av att bredda och fördjupa partiets politik, eftersom det förväntas av oss om vi ska visa oss mogna att vara med och ta ansvar för landet. En fråga som kommer att vara oerhört avgörande även i nästa val är förstås arbetsmarknadspolitiken. I finanskrisens spår och i den lågkonjunktur som vi nu befinner oss, kommer svenska löntagares trygghet att kraftigt försämrars. Många har redan lämnat sina jobb och många, många fler blir det innan det vänder uppåt igen. Det är den verklighet som alla politiker och partier tvingas förhålla sig till när vi går in i valrörelsen nästa år. Låt oss så här inledningsvis slå fast en sak som är lika självklar som den är enkel: Den svenska välfärden är helt beroende av att människorna i det här landet arbetar och bidrar till det gemensamma. Och människors möjligheter att arbeta är helt beroende av tillgången på jobb. Låt oss slå fast det. Vi har idag - och det visade inte minst partiledardebatten tidigare i veckan - en väldigt cementerad blockindelning i riksdagen, med två väldigt tydliga alternativ. Å ena sidan har vi den borgerliga regeringen, som sedan tillkomsten av Nya Moderaterna och den så kallade Alliansen kapat en traditionell socialdemokratisk retorik och bygger nu hela sin politik på den så kallade arbetslinjen. Hur har det gått? I slutet av

september var en kvarts miljon människor inskrivna som arbetslösa hos Arbetsförmedlingen. Det är drygt 100 000 fler än för ett år sedan. Arbetslöshetssiffrorna ser oerhört dystra ut framöver, vi går mot massarbetslöshet. Samtidigt har hundratusentals löntagare lämnat A-kassorna efter regeringens försämringar. Nästa år kommer över 50 000 personer dessutom att lämna sjukförsäkringen - de utförsäkras - och ska ut och söka jobb. Detta är verkligheten i en tid när konkurrensen om jobben, på grund av lågkonjunkturen och regeringens utbudspolitik, är oerhört mycket tuffare än på väldigt länge. Utsikterna för att få jobb är små. Det kommer att kosta. Och kostnaderna för detta hamnar slutligen på kommunerna, där pengar måste tas från kärnverksamheterna för att garantera de utförsäkrade en grundläggande trygghet. Välfärden blir lidande - inte minst skolan och omsorgen - men så klart också den allmänna offentliga servicen generellt. Lärare, barnskötare, personal i hemtjänsten får gå hem. Det handlar om 60 000 jobb i välfärden som försvinner. De som blir kvar får arbeta mer och hårdare, med allt vad det kommer att innebära för exempelvis hälsan och i förlängningen sjukskrivningstalen. Samtidigt drabbas barn och äldre i sin tur av att servicen försämras. Det blir dyrare att vara gammal, när avgifter för exempelvis trygghetslarm eller ledsagning höjs samtidigt som man får sin mat på ännu konstigare tider än vad man är van vid eller tvingas i säng ytterligare någon timme för tidigt för att personalen inte räcker till. Tryggheten urholkas lite till. Investeringar skjuts på framtiden för att kommunerna inte har råd att bära kapitalkostnaderna. Skolor, daghem och andra offentliga lokaler städas mer sällan av besparingsskäl. Underhåll och skötsel av fastigheter och parker blir eftersatt, också det av besparingsskäl. Även den sortens till synes enkla, oskyldiga besparingsåtgärder får konsekvenser på lång sikt, men de syns ofta inte innan mandatperioden är över och sen kan man alltid skylla på någon annan när fler skolbarn får astma eller gamla kulturbyggnader förfaller. Detta är några av de vardagliga konsekvenserna av regeringens politik. Vi har ju också - inte minst under EU-valrörelsen - riktat väldigt skarp kritik mot andra delar av regeringens arbetsmarknadspolitik, och då särskilt den del som gäller de nya reglerna för arbetskraftsinvandring. (Nu såg jag förresten en rapport igår som slog fast att arbetskraftsinvandring inte hjälper offentlig sektor, vilket vi sagt hela tiden och som vi säkert får anledning att återkomma till många gånger framöver.) En fri arbetskraftsinvandring - att i princip vem som helst från hela världen kan komma hit och konkurrera om de svenska jobben - kombinerat med en fri rörlighet inom Europa och det jag pratade om tidigare - de kraftiga försämringarna i trygghetssystemen, tydliggör regeringens ambitioner.

Arbetsutbudet ökar. Och vad händer när utbudet av något ökar? Jo, då sjunker priset, i det här fallet priset på arbete. Vi får en lönedumpningseffekt. Det vi ser är en klassisk, borgerlig lönedumpningspolitik. Den så kallade arbetslinjen är i själva verket lönedumpningslinjen. Det här är inte uttalat. Tvärtom, man förnekar det. Men man avslöjades för bara någon månad sedan, att man ser det här som en positiv effekt av den förda arbetsmarknadspolitiken, att människor är beredda att arbeta för lägre lön. Det är tydligt, partivänner, att den här regeringen driver en politik som står i direkt motsats till svenska löntagares intressen. Jag sa tidigare att vi har två tydliga alternativ i riksdagen, och det andra alternativet, vid sidan av den borgerliga lönedumpningslinjen, är alltså det som den rödgröna kartellen presenterat. Och vad är det? Ja, att döma av partiledardebatten i onsdags är det inte särskilt mycket alls. Det enda konkreta av betydelse vi fick ut av den debatten var att Mona Sahlin vill höja skatten och höja ersättningsnivåerna i A-kassan. (Vi hörde också att Miljöpartiet vill chockhöja bensinpriset, men det var väl å andra sidan ingen nyhet.) Någon politik för att skapa jobb fick vi inte se. Tvärtom vill man alltså göra det dyrare att arbeta genom skattehöjningar. Vänsteralternativet i valet nästa år blir alltså en återgång till det som blivit socialdemokratins signum de senaste åren - bidragslinjen. Här har vi alltså å ena sidan regeringens lönedumpningslinje, å andra sidan vänsterkartellens bidragslinje. Partivänner, det här duger inte! Jag skulle vilja presentera det tredje alternativet i svensk politik för er: Trygghetslinjen. Jag är övertygad om, att om man slänger bort de ideologiska skygglapparna, bortser från olika särintressen, så kan man kombinera trygghet, rörlighet och tillväxt på arbetsmarknaden. Vi kan skapa en rörligare arbetsmarknad och samtidigt radikalt öka tryggheten för Sveriges löntagare. Grunden till trygghet är tillgången på arbete, och grunden för tillgången på arbete är att företagen i vårt land vill, kan och vågar anställa. En annan förutsättning är att arbetskraften är anställningsbar. Det krävs åtgärder för att göra det enklare att driva företag och att anställa, billigare att driva företag och att anställa och mindre riskfyllt att driva företag och att anställa. Vi måste dessutom förbättra tillgången på riskkapital. Sverige är världsledande på innovationer, vi har en oerhörd forskningsintensitet, men den svenska paradoxen säger oss att vi är förbaskat dåliga på att omsätta våra innovationer i pengar och tillväxt. Vi måste komma åt den paradoxen. Det krävs en aktiv arbetsmarknadspolitik, med matchning, vidareutbildning, yrkesutbildning, lärlingssystem... Allt detta kombinerat med ett väl utbyggt trygghetssystem, en generös omställningsförsäkring, för den som hamnar mellan två arbetstillfällen. På det här sättet kan vi kombinera de tre nyckelfaktorerna, trygghet, rörlighet

och tillväxt. Vi tar det en gång till: Den svenska välfärden är helt beroende av att människorna i det här landet arbetar och bidrar till det gemensamma. Och människors möjligheter att arbeta är helt beroende av tillgången på jobb. Trygghetslinjen gäller naturligtvis inte bara på arbetsmarknaden. Den Sverigevänliga trygghetslinjen ska genomsyra all politik, hela det svenska samhället. Trygg i Sverige ska vara en självklarhet. Det är väl till och med så, att när man talar om trygghet så tänker man kanske först på den rent fysiska tryggheten, tryggheten på gator och torg, och här har kriminalpolitiken en naturlig roll. Och jag sa redan förra året i mitt tal vid riksårsmötet hur jag upplever att kriminalpolitiken fortfarande är eftersatt - trots att vi nu haft en borgerlig regering i tre år. Jag är, säkert i likhet med det stora flertalet av er här inne, ett brottsoffer. Jag har fått min cykel stulen, till och med min bil har blivit stulen, bilinbrotten räknas i flertal... Jag har inte minst i mitt politiska liv blivit utsatt för ett oräkneligt antal brott av olika karaktär. Jag har också blivit utsatt för misshandel. Nu dömdes inte den misstänkte för just det brottet, även om han vid samma tillfälle dömdes för andra våldsbrott, men jag och många i min omgivning vet vad som hände - och det är egentligen inte relevant för min poäng. Det jag vill säga handlar mer om mina intryck av situationen och av svenskt rättsväsende. Ungefär ett halvår efter den här händelsen skulle det bli rättegång, och mitt första intryck var, att när jag kom dit och under pauser tvingades jag befinna mig i foajén tillsammans med den som stod åtalat för att ha misshandlat mig och hotat mig till livet. Det upplevde jag som oerhört märkligt. Jag hade förväntat mig något helt annat. Det som slog mig allra starkast var dock det som framkom under rättegången, att den här personen vid ett stort antal tillfällen - egentligen under hela sitt vuxna liv - hade dömts för ett ännu större antal fall av misshandel och grov misshandel. Och visst, man blir kränkt av att utsättas för brott. Alldeles oavsett brottets karaktär så blir man som brottsoffer kränkt. Men det som kränkte mig allra mest i det fallet var faktiskt inte det han hade gjort. Det var att samhället hade låtit honom göra det mot mig, och mot ett stort antal andra personer. Att ingen hade satt ner foten långt tidigare. Jag kan förstå att man släpper ut en våldsbrottsling efter första gången. Alla förtjänar en andra chans. Jag kan till och med förstå att han släpps ut efter den andra gången. Men efter tredje gången. Och fjärde. Och femte och sjätte och så vidare... Att ett rättssamhälle kan tillåta att en dokumenterat farlig och våldsbenägen person begår upprepad våldsbrottslighet och gång på gång släpps ut fritt i samhället igen - att det inte vidtas någon drastisk åtgärd från samhällets sida - det övergår mitt förstånd och som brottsoffer upplever jag det som oerhört kränkande. Det är inte värdigt en modern rättsstat. Det är

skrämmande! Mina erfarenheter som brottsoffer är dock naturligtvis ingenting i jämförelse vad de stackars människor som drabbats av de allra grävsta brottstyperna tvingas uppleva. Jag kan inte ens komma i närheten av att förstå den sorg och det lidande som dessa brottsoffer måste känna. Något som alltid upprört mig mer än någonting annat är sexuella övergrepp mot barn. Tyvärr blir dessa brottsoffer ofta kränkta ytterligare än gång. Av det svenska rättssystemet. Något som jag personligen finner oerhört provocerade - och som onekligen är en av de starkt bidragande orsakerna till de låga straffen i landet - är det svenska systemet med mängdrabatt på brott. För ett tag sedan läste jag till exempel om en serievåldtäktsman som dömdes för fem våldtäkter och tio fall av sexuellt utnyttjande av fyra barn. Straffet för detta blev ynkliga tre och ett halvt års fängelse. Minimistraffet för våldtäkt mot barn är två år. I min värld borde alltså minimistraffet, bara för de fem våldtäkterna, bli minst tio år, men så blev det inte – tack vare mängdrabatten. Efter det första minimistraffet för våldtäkt kunde denna avskyvärda människa i praktiken köpa sig ytterligare fyra våldtäkter och tio fall av sexuellt utnyttjande för det låga priset av ett och ett halvt år extra i fängelse. Detta system är ett hån mot landets brottsoffer, en klar avvikelse från den folkliga rättsuppfattningen, en skam, en fläck på Sveriges banér, och vi ska se till att det systemet snarast möjligt försvinner. I min värld skulle en brottsling, som den man jag nyss beskrev i mitt exempel, dömas till livstids fängelse utan möjlighet till benådning. Sådana människor har helt enkelt ingenting i samhället att göra. Som ni nyss hörde är det tyvärr inte så. Faktum är att det idag inte ens är tillåtet att tvinga grova sexförbrytare att genomgå terapi och medicinering, som skulle minska återfallsrisken. Ett stort antal tidigare dömda, potentiellt farliga pedofiler och våldtäktsmän finns idag ute i samhället. Uppgifter om återfallsfrekvensen under de närmaste åren efter frisläppandet varierar för den här typen brott, men tycks ligga någonstans kring tre till fem procent efter genomgången behandling. Många av dem som återfaller hinner förgräpa sig på flera olika offer innan de grips igen. Det borde således inte vara en helt orimlig uppskattning att för varje hundratal dömda pedofiler vi släpper tillbaka ut i samhället, så kommer ungefär tio oskyldiga barn att få sina liv förstörda. För varje person som säger sig värna de oskyldiga och sätta brottsoffren före brottslingarna, borde detta vara ett problem. Åtminstone så är det ett stort problem för mig. För femton år sedan, 1994, våldtogs och mördades den sjuåriga, amerikanska flickan Megan Kanka av sin nyinflyttade granne, som tidigare var dömd för flera fall av grova sexuella övergrepp mot barn. Den här händelsen ledde till man i USA införde en ny lag kallad Megans Law, som innebär att personer som dömts för grova sexualbrott måste rapportera in till ett

statligt register var de bor och var de uppehåller sig. Och det här registret är också offentligt, så att exempelvis föräldrar lättare ska kunna göra en riskbedömning och skydda sina barn. Partiet håller just nu på att utforma förslagen som ska finnas med i nästa års valplattform och jag vill egentligen inte föregå den processen, men jag kan i alla fall säga att jag personligen kommer att verka för att partiet ska uttala sitt stöd för införandet av någon form av svensk variant på denna amerikanska Megans Law. Våra barns säkerhet måste värderas högre än pedofilernas integritet. Kan vi bara rädda ett enda barn från att gå samma öde till mötes som Megan Kanka - eller lilla Engla för att ta ett exempel från vår omedelbara närhet - så anser jag att det är värt besväret. Grunden i en sund kriminalpolitik är att samhället och de laglydiga medborgarna ska skyddas från grova brottslingar. Det är vad vår trygghetslinje innebär. Daltandet med grova brottslingar och återfallsförbrytare måste få ett slut. Och det ska vi vara en garant för. Jag sa tidigare att våra framgångar tvingat de andra partierna att förhålla sig till oss, och vi har i och med det kunnat se hur vi faktiskt, trots att vi ännu inte sitter i riksdagen, kunnat påverka de andra partiernas politik, eller i alla fall deras retorik och beteende. Det pågår en form av illa dold triangulering som så uppenbart avslöjar hur rädda man är för att vi ska ställa deras planer på ända. Det var förstås ingen slump att migrationsministern valde just Landskrona när han skulle presentera sitt förslag till (en aning, ska tilläggas) strängare regler för anhöriginvandringen. Vi har dessutom sett hur inte minst Moderaterna (i sin retorik, några konkreta förslag har vi inte sett och några sådana tror jag inte kommer heller) glidit åt vårt håll. Ett annat exempel på den pågående trianguleringen är Göran Hägglunds försök att återta rollen som värdekonservatismens främste förkämpe i Sverige. Det sker också med tydlig koppling till våra framgångar. Pratet om "verklighetens folk" har fått en hel del uppmärksamhet den senaste tiden. Vi som såg partiledardebatten häromdagen noterade utan större förvåning att den gode Göran inte med ett enda ord berörde detta med "verklighetens folk" och det menar jag understryker det faktum att alltihop - som så ofta när det gäller de andra partierna - bara handlar om retorik. Det finns överhuvudtaget inga förslag om hur verklighetens folks intressen ska tillvaratas. Låt oss titta närmare på det tal som Göran Hägglund höll vid Kristdemokraternas personaldag så sent som i måndags. Hur stämmer det med hur hans eget parti agerat i olika sammanhang? Göran Hägglund sa: En elit som bekräftar sig själv genom att lägga andras liv tillrätta och förstöra det offentligasamtalet med nonsens och kommissariefasoner. När jag hör orden "elit" och "kommissariefasoner" kommer jag direkt att tänka på Stockholms före detta idrottsborgarråd, kristdemokraten Alf T Samuelsson. I flera år drev han en

kampanj som syftade till att förbjuda oss sverigedemokrater att hyra möteslokaler i huvudstaden. Inte ens det faktum att Länsrätten slog fast att möjligheten att hyra möteslokaler var en del av våra grundläggande demokratiska rättigheter, fick Samuelsson att byta ståndpunkt. Istället för att möta oss i debatt ville han att domstolen skulle ompröva sitt beslut och fördöma vårt partiprogram. Orsaken till detta nonsens och dessa kommissariefasoner var att Samuelsson inte kunde förlika sig med att vi, i likhet med en majoritet av verklighetens folk, vill begränsa invandringen och att vi anser att de invandrare som kommer hit ska anpassa sig till det svenska samhället. Ingen av Samuelsson partikamrater protesterade. Inte ens Göran Hägglund. Vad var det nu han mer sa i det där talet? Jo, just det: Se reaktionerna hos dem som inte tolererar världsbilden... På DN Debatt för ganska precis en månad sedan skrev Göran Hägglund så här: Se bara sommarens debatt kring mitt påstående att samhällseliten lever i en verklighet som skiljer sig från vanligt folks. Vilka är det som upprörts, om inte de som hyllar provokationen men som får blodstörtning när de själva provoceras? (...) Den som exempelvis råkar gilla tavlor som föreställer något bör till exempel göra avbön direkt; då har man nämligen nazistiska böjelser, har det meddelats från flera håll i sommarens kulturdebatt. Här håller jag verkligen med Göran Hägglund. Ett klockrent exempel på det han beskriver var när Sverigedemokraterna i region Skåne för ett par år sedan dristade sig till att säga att konstutställningen *A history of sex*, som bland annat skildrade en kvinna som hade sex med en häst, inte borde finansieras med skattemedel. Genast fick vi då höra att våra åsikter luktade "totalitära stater, bokbål och 30-tal", från det kristdemokratiska kulturrådet Rolf Tufvesson. I samma artikel skrev Hägglund: Jag brukar ofta hänvisa till vad som diskuteras vid köksborden. Där talar man om skolan, om hushållskassan, om de gamla föräldrarna, om hur det går på jobbet, när man ska få tid för varandra och om hur man ska pussla ihop nästa helg. Ja det gör de, Göran Hägglund. Men till skillnad från dig så pratar de också om grannflickan som blivit sexuellt trakasserad av det lokala invandrargänget i skolan och kallad för hora bara för att hon är blond och svensk. Man frågar sig hur det kan vara möjligt att en nyanländ äldre invandrare som aldrig gjort ett handtag i Sverige och inte betalat en krona i skatt kan få lika hög ekonomisk ersättning som ens egna, gamla föräldrar. Varför svensk sjukvård, som inte kan erbjuda mormor en enkel starroperation, helt plötsligt ska bli tvungen att lägga resurser på abortturism och på att könsstympa fullt friska pojkar och om hur det ska gå med jobbet när arbetsgivaren, tack vare den borgerliga regeringens så kallade instegsjobb, nu kan välja att anställa en invandrare istället för bara 25 procent av

kostnaden. Man pratar också om hur sjukt det är att våldsverkaren, som förra året rånade och misshandlade sonen i familjen, kunde få komma ut ur fängelset efter bara någon månad. Eller han kanske inte ens dömdes till fängelse, han fick kanske kratta löv på skolgården... Sådant här pratar dock inte Göran Hägglund om. Då skulle han nämligen riskera att på allvar reta upp någon utanför Dramaten eller Aftonbladets kulturredaktion, och det vill han förstås inte. Avsikten har aldrig varit att på allvar förändra något eller att komma med några konkreta förslag. Syftet är bara att få uppmärksamhet och till varje pris rädda sig över fyraprocentsspärren i valet. Ungefär som när man under förra mandatperioden lovade att sänka bensinskatten och avskaffa fastighetsskatten. Vad blev det av dessa löften, Göran Hägglund, självutnämnd beskyddare av verklighetens folk? Vad hände med bensinskatten? Nej, partivänner. Göran Hägglund, bryr sig inte om den vanlige svensken. Han låtsas bara göra det för att hans välavlönade spinndoktorer har berättat för honom att det annars finns en risk för att dessa människor kommer upptäcka att det numera finns ett nytt, fräscht, modigt och sant värdekonservativt parti, som inte tänker sälja ut sin själ för den tveksamma ynnesten att få bli liberal knähund åt Reinfeldts nya så kallade arbetarparti. Jag är dock övertygad om att de vanliga människor som Hägglund nu än en gång försöker dupera besitter alldeles för mycket sunt förnuft för att låta sig luras av locktonerna från den glade bondfångaren från Bankeryd. Ett parti som gång på gång svikit sina löften, som i decennier följt det minsta motståndets lag och som inte ens vågade stå på sig i en så viktig fråga som erkännandet av folkmordet på de kristna armenierna - ett sådant parti förtjänar inget förtroende. Senast Göran Hägglund fick så mycket uppmärksamhet som han får just nu, var när han i Almedalen förra året attackerade oss och sa sig vara beredd att möta mig i debatt. När vi strax därefter - väldigt strax - kontaktade Kristdemokraterna för att bestämma tid och plats för denna debatt, så sa man att man inte hade tid just då, men att man skulle återkomma efter semestern. Jag vet inte så mycket om semestervillkoren för våra statsråd, men Göran Hägglunds semester är tydligen lång, för har fortfarande inte hört ett ljud från honom, trots att det gått nästan ett och ett halvt år. Partivänner, vi har en gigantisk uppgift framför oss, men vi ska inte låta oss skrämmas av det. Vi är vana vid utmaningar, vi gillar utmaningar. Om mindre än ett år står vi där på våra valvåkor på olika håll i landet, nervösa, förväntansfulla. Det kan bli en härlig kväll. Jag längtar dit, jag vet att ni längtar dit, men först ska vi ta oss dit. Och det finns inga genvägar. Vi ska inte inbilla oss att vi får någonting gratis den här gången heller. Och vi ska definitivt inte inbilla oss, bara för att det just nu ser väldigt gynnsamt ut i opinionen, att någonting är klart, att valkampanjen

som sätter igång nu bara är en transportsträcka. För så är det inte. Det återstår oerhört mycket hårt arbete. Hårt arbete med politiken och det kontrakt vi ska skriva med väljarna. Och inte minst hårt arbete med kampanjen ute på gator och torg. Som inspiration på vägen vill jag ge er några korta rader ur Tegnér's Svea: Mörker och damm omhölja jorden. Framåt fram! Strid är för Norden. Strid är för frihet, för barn och för maka. Vägen går framåt, den går ej tillbaka. Partivänner, jag tackar ödmjukast för förtroendet och lovar att jag ska ge mitt yttersta för att det kommande året ska bli precis så roligt och framgångsrikt som vi alla hoppas. Nu ska vi skriva historia!

Taggar

2000-tal, 2009, Man, Politiska tal, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-tal-pa-landsdagarna-2009>